

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ - ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΠΟΥΔΩΝ
Δραματική Τέχνη και Παραστατικές Τέχνες στην Εκπαίδευση και στη δια βίου μάθηση

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ Κ. ΚΩΣΤΑ Μ. ΓΚΑΤΖΙΟ

Όνοματεπώνυμο Μεταπτυχιακής Φοιτήτριας:
Αλτάνη Αθανασία, Α.Μ.5052201501001

Επιβλέπουσα Καθηγήτρια: κ. Κοντογιάννη Άλκηστις

ΑΘΗΝΑ 7 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2016

Πίνακας περιεχομένων

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	3
ΠΕΡΙΛΗΨΗ – ΛΕΞΕΙΣ ΚΛΕΙΔΙΑ.....	4
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ.....	5
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ.....	6
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ	22

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η εργασία αυτή αφορά τη συνέντευξη που πήρε η φοιτήτρια στα πλαίσια μαθήματος του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών «Δραματική Τέχνη και Παραστατικές Τέχνες στην Εκπαίδευση και στη δια βίου μάθηση» στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών Ναυπλίου του Πανεπιστημίου Ναυπλίου.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο κ. Κώστας Γκάτζιος κατάγεται από το Λυγουριό Αργολίδας όπου εκεί νιώθει ότι είναι ο χώρος του και οι ρίζες του. Η καθημερινή του επαφή, κατά την παιδική του ηλικία, με το θέατρο της Επιδαύρου τον βοήθησε, όπως πιστεύει ο ίδιος, στην ευχέρειά του να περιγράφει γεγονότα και καταστάσεις. Οι παιδικές του αναμνήσεις τον εμπνέουν. Η Θεσσαλονίκη ήταν η πόλη που τον γοήτευσε και την αγάπησε πολύ ενώ η Αθήνα του έδωσε τη δυνατότητα να βλέπει θέατρο που τόσο πολύ αγαπάει. Είναι άνθρωπος που τον γοητεύει το χιούμορ και οι περιγραφές παλιών ιστοριών. Κατά τον Κώστα Γκάτζιο, τα παιδιά τα οποία πληγώνονται στην παιδική τους ηλικία είναι σαν το φυτώριο που αν αυτό πληγωθεί τότε το δέντρο θα μεγαλώσει στραβά και την πληγή αυτή θα την κουβαλάει για όλη του τη ζωή.

ΛΕΞΕΙΣ ΚΛΕΙΔΙΑ:

ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΑΛΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΘΕΑΤΡΟ

ΜΥΘΟΠΛΑΣΙΑ

ΚΩΜΙΚΟΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΠΟΙΗΜΕΝΑ ΑΤΟΜΑ

ΕΥΧΕΡΕΙΑ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΛΥΓΟΥΡΙΟ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Ο Κώστας Γκάτζιος γεννήθηκε στο Λυγουριό Αργολίδας. Τελείωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στο Ναύπλιο και συνέχισε στην Οδοντιατρική Σχολή Αθηνών απ' όπου και αποφοίτησε.

Σήμερα ζει και εργάζεται ως οδοντίατρος στη Νίκαια Πειραιά. Είναι παντρεμένος και έχει δυο παιδιά.

Παράλληλα ασχολείται και με τη συγγραφή γράφοντας θέατρο, σενάριο και πεζογραφία. Έχει λάβει δυο βραβεία κι έναν έπαινο στους ετήσιους πανελλήνιους θεατρικούς διαγωνισμούς του Υπουργείου Πολιτισμού για τα έργα του «Ο Γυρισμός του Λοχία», «Ο Διορισμός» και «Στρατιωτικό γιατρέιο». Η κωμωδία του «Γραφείου συνοικεσίων η επαφή» έχει ανέβει από το θεατρικό τμήμα Λυγουριού.

Τα μονόπρακτα του η «Η καύση των νεκρών», «Μεταφυσικές αγωνίες», «Έντιμη συναλλαγή», έχουν ανέβει στο θέατρο και σε σκηνοθεσία της κ. Έρσης Βαρσικιώτη.

Έχει γράψει το σενάριο της σειράς «Στο Κάμπινγκ» της ET1, έχει γράψει σενάρια για τη σειρά του Γ. Αρμένη «Μέσα από πλήθος» της ET2 κι έχει γράψει και το σενάριο της σειράς «Δεν είμαστε καλά» του ANT1.

Το μυθιστόρημά του «Το τίμημα του μπροστάρη» έχει εκδοθεί από τις εκδόσεις «Δωδώνη».

Έχει υπό έκδοση δύο πεζογραφήματα με τίτλους «Εγώ δεν θα τους συγχωρήσω ποτέ» και «Η εποχή των μαιμών».

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Σας ευχαριστώ πολύ για τη συνέντευξη που μου παραχωρείτε.

1. Θα ξεκινήσω με μια δική σας φράση "Κάλλιο πίσω και λατάρης παρά μπρος και μουνουχάρης (ευνουχισμένος)". Μπορεί να κάνω λάθος αλλά μελετώντας το έργο σας, μου έμεινε η αίσθηση μιας ανάγκης διαμαρτυρίας για τα όσα βλέπεται να συμβαίνουν γύρω σας. Πείτε μου γι' αυτή σας την ανάγκη. Ισχύει αυτή η ανάγκη διαμαρτυρίας;

Ναι ισχύει, γιατί εμείς που ξεκινήσαμε από την επαρχία, χωρίς γνωριμίες και χωρίς διασυνδέσεις, τα κατακτήσαμε όλα με δυσκολία ενώ άλλοι τα ίδια πράγματα τα κατακτούσαν πολύ εύκολα. Από μια μικρή εμπειρία που είχα, σ' ένα διάστημα που ήθελα να μείνω στο πανεπιστήμιο, διαπίστωνα ότι τελικά όποιος είναι ας πούμε "yes men" και άνθρωπος που είναι διατιθιμένος να μην έχει αντιρρήσεις, προωθείται και τελικά ανεβαίνει. Από μια εμπειρία που είχα μέσα από κομματικές διαδικασίες σαν φοιτητής πάλι τα ίδια διαπίστωνα. Όσο περνάνε τα χρόνια, βρίσκω μπροστά μου ανθρώπους τους οποίους δεν εκτιμούσα γιατί ήταν «γλύφτες» και «τσανακογλύφτες». Παρόλα αυτά τους συναντώ μπροστά μου σαν ηγέτες. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι άλλαξε η εκτίμησή μου γι' αυτούς. Πιστεύω ότι είναι προτιμότερο να'σαι πίσω και να'χεις την αξιοπρέπειά σου παρά να'σαι μπροστά και χωρίς αξιοπρέπεια.

2. Κατάγεστε από το Λυγουριό Αργολίδας. Θα θέλατε να μου περιγράψετε τις θύμισες και τις αναμνήσεις σας από το Λυγουριό;

Το Λυγουριό στα παιδικά μου χρόνια ήταν ένα χωριό όπου οι συνθήκες ήταν σκληρές. Ο δάσκαλος ήταν ο «μπαμπούλας», όπου κάθε μήνα κατανάλωνε γύρω στις πέντε λούρες – βέργες οι οποίες έσπαγαν λίγο πολύ σε όλους μας. Εγώ βέβαια, επειδή ήμουν ένας μαθητής του οκτώ, δεν μπορώ να πω ότι έτρωγα πολύ ξύλο. Για όλα τα παραπτώματα που κάναμε, οι γονείς μας και οι περίοικοι πήγαιναν στο δάσκαλο, ο οποίος ήταν ένα είδος χωροφύλακα. Εξαιτίας αυτού του γεγονότος δεν μπορώ να πω ότι αγαπούσα το σχολείο και ούτε ότι πήγαινα ευχάριστα σ' αυτό. Τώρα όσον αφορά τα' άλλα θέματα, στο σπίτι μου δεν θα 'λεγα ότι υπήρχε λογοτεχνική προδιάθεση. Ο πατέρας μου και η μάνα μου ήταν αγράμματοι άνθρωποι, είχαν όμως μια ευχέρεια να διηγούνται. Ο πατέρας μου είχε και μια μεγάλη ευχέρεια να κάνει μυθοπλασία και να οργανώνει τις παραστάσεις του καρναβαλιού στο χωριό την Καθαρή Δευτέρα. Ήμουν σ' ένα περιβάλλον όπου άκουγα να διηγούνται ιστορίες, ιστορίες βουκολικές ή και να παριστάνουν το βράδυ στην παρέα κάποιους κωμικούς ανθρώπους – χαρακτήρες για να γελάσουν. Έτσι γίνονταν τα πράγματα και δεν ξέρω κατά πόσο αυτό μπορεί να επηρέασε την ευχέρεια που έχω στο να περιγράψω γεγονότα. Γιατί σαν μαθητής, πρέπει να σου πω, δεν

πήρα παραπάνω από δέκα στην έκθεση σε όλη την καριέρα μου. Στο πανεπιστήμιο πέρασα με βαθμό δέκα στην έκθεση και με πολλά ορθογραφικά λάθη. Ευτυχώς που ήταν τ' άλλα μαθήματα όπως η φυσική, η χημεία και η ανθρωπολογία. Βέβαια πιστεύω ότι βοηθήθηκα πολύ από το θέατρο της Επιδαύρου γιατί μη έχοντας με τίποτα άλλο να ασχοληθούμε πηγαίναμε καθημερινά να δούμε τις πρόβες στο θέατρο. Ανεβαίναμε πάνω στα γαϊδούρια και πηγαίναμε στην Επίδαυρο, όπου ήταν πέντε χιλιόμετρα μακριά. Αυτό μου έδωσε τη μεγάλη ευκαιρία να έρθω σε επαφή με ένα πλούσιο λεξιλόγιο, το οποίο ήταν από τις νεοελληνικές μεταφράσεις των αρχαιοελληνικών έργων. Πιστεύω ότι από εκεί προσέγγισα πολύ καλά τη δημοτική.

Γενικά τα παιδικά χρόνια τα ζήσαμε με περίσσειμα χρόνου. Είχαμε την ευχέρεια και την ελευθερία κινήσεων που μπορεί να υπήρχε σ' ένα παιδί που γυρίζει ελεύθερο στα χωράφια και ελεύθερο μέσα στο χωριό. Στο χωριό, μας γνώριζαν όλοι, γνωρίζαμε όλους κι έτσι κυκλοφορούσαμε ελεύθερα και ακίνδυνα από μικρή ηλικία. Τις τρεις τελευταίες τάξεις του σχολείου πήγα σε γυμνάσιο στο Ναύπλιο, όπου πηγαίνοερχόμασταν στο Λυγουριό με το λεωφορείο.

3.Αργότερα πήγατε στην Αθήνα για σπουδές στην ιατρική. Η ιατρική ήταν προσωπική σας επιλογή; Πώς ήταν η ζωή στην Αθήνα για ένα παιδί που μεγάλωσε στο Λυγουριό;(στο ιατρείο του έγινε η συνέντευξη).

Είχα την τύχη να μην έρθω στην Αθήνα αλλά να πάω τρία χρόνια στην Θεσσαλονίκη, η οποία ήταν και η πρώτη μου αγάπη. Η Θεσσαλονίκη είναι πολύ πιο ωραία και πιο ανθρώπινη από την Αθήνα. Στο πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης όλες οι σχόλες είναι μαζί. Ειδικά οι έδρες της κτηνιατρικής, όπου ήταν και η πρώτη σχολή που πέρασα, ήταν όλες μαζί μέσα στο πανεπιστήμιο. Έτσι δεν χρειάζονταν να μετακινούμαστε από εδώ και από εκεί. Τον πρώτο χρόνο στη Θεσσαλονίκη ένιωσα γοητεία. Μετά την κτηνιατρική έδωσα κατατακτήριες εξετάσεις και πέρασα στην οδοντιατρική σχολή. Εκεί ήμουν διχασμένος αφού είχα φίλους στην κτηνιατρική και πήγαινα στην οδοντιατρική σαν επισκέπτης. Τη Θεσσαλονίκη την αγάπησα τόσο πολύ ώστε τη δεύτερη χρονιά και ενώ περνούσα Αθήνα, έβαλα πρώτη προτίμηση τη Θεσσαλονίκη. Προς το δεύτερο έτος των σπουδών μου είχα την ατυχία να σκοτωθεί ο πατέρας μου και για να είμαι πιο κοντά στο σπίτι μου, γιατί δεν έχω άλλα αδέρφια και η μάνα μου ήταν φιλάσθενη, πήρα μεταγραφή στην Αθήνα στο τρίτο έτος της οδοντιατρικής. Η Αθήνα δεν με συγκίνησε γιατί είναι μια σκόρπια πόλη, δεν είχε αυτό το δέσιμο, αυτό το να βρεθείς εύκολα μ' έναν φίλο. Βέβαια ήταν πολύ καλή η σχολή και μου άρεσε, ήταν πιο οργανωμένη απ' της Θεσσαλονίκης. Το πιο σημαντικό ήταν ότι είχα πλέον τη δυνατότητα να βλέπω θέατρο. Είχα φίλους από το Εθνικό Θέατρο αφού τους νοικιάζαμε τα σπίτια μας στο Λυγουριό. Είχα φίλο τον προσωπάρχη, ο οποίος ήταν υπεύθυνος των εισιτηρίων στο Εθνικό Θέατρο και όποτε ήθελα είχα πρόσκληση σε όλες τις παραστάσεις και σε πρώτη θέση.

4. Επισκέπτεστε συχνά το Λυγουριό;

Νομίζω ότι δεν έλειπα ποτέ από το Λυγουριό. Εδώ στην Αθήνα έχω αλλάξει τρία σπίτια και τρία ιατρεία. Στο μήνα ακριβώς τα ξεχνούσα να μην υπήρχαν όταν έκανα την αλλαγή. Το σπίτι μου στο Χαϊδάρι, το οποίο έφτιαξα μόνος μου και είναι ένα δικό μου δημιούργημα και στο οποίο μεγάλωσα και τα παιδιά μου, ακόμη δε νιώθω ότι είναι δικό μου σπίτι, ότι είναι δικός μου χώρος. Χώρος μου νιώθω ότι είναι το Λυγουριό, εκεί είναι οι ρίζες μου και κατεβαίνω συχνά. Τη "βρίσκω" να κάνω παρέα με καμιά δεκαετία μεγαλύτερους μου, απ' τους οποίους με εμπνέει το χιούμορ τους και αυτές οι περιγραφές που κάνουν, περιγραφές των παλιών ιστοριών, τις οποίες γνωρίζω καλά. Ξέρω ιστορίες και κουτσομπολιά του χωριού μου από την εποχή που ο πατέρας μου ήταν παιδί, όχι μόνο απ' την εποχή τη δική μου. Γνωρίζω δηλαδή γεγονότα και όχι πρόσωπα τα οποία δουλεύονται στο μυαλό μου, κοσκινίζονται, κρατάω ότι θέλω και με 20% "υπάρχον", βάζω και εγώ ένα 80% δικό μου και φτιάχνω τα παραμύθια μου.

5.Θεωρείται ότι ο τόπος καταγωγής σας έχει επηρεάσει τη συγγραφή σας; Ποια η συμβολή του στο συγγραφικό σας έργο;

Ο τόπος καταγωγής μου έχει επηρεάσει το έργο μου γιατί όλους τους ήρωες που περιγράφω στα έργα μου τους έχω βιώσει, είναι οι πιο πολλοί βιωματικοί τύποι. Κάποια πράγματα τα έχω ζήσει εγώ αλλά κάποια άλλα πράγματα είναι ιστορίες άλλων, τις οποίες έχω βιώσει, έχω νιώσει και έχω καταλάβει πως σκεφτόταν αυτός στον οποίο αναφέρομαι. Έχω συζητήσει το πώς μπορεί να σκεφτόταν αυτός όταν λειτουργούσε με αυτόν τον τρόπο ή τι μπορεί να έφταιξε στη μικρή κοινωνία του χωριού και πήρε αυτός αυτόν το δρόμο. Τώρα με την εμπειρία της ζωής και με ώριμη σκέψη καταλαβαίνω καλύτερα αυτούς τους ήρωες. Ενώ λοιπόν τότε τους έβλεπα επιφανειακά τώρα θέλω να διεισδύω βαθύτερά τους και ψάχνοντας πίσω τους, να τους ερμηνεύω. Μ' αρέσουν αυτοί οι Λούμπεν τύποι, οι μάλιστα, οι περιθωριακοί. Τότε στο χωριό είχαμε πολλούς μεθυσμένους, οι άνθρωποι έπιναν πολύ και γίνονταν αυτά τα γεγονότα που περιγράφω εκεί στο «κακό χωριό τα λίγα σπίτια». Τώρα κάθομαι και σκέφτομαι τα παιδιά τους που ερχόντουσαν πολλές φορές να τους πάρουν. Τότε σαν παιδί τα βίωνα διαφορετικά, δεν μου περνούσαν από το μυαλό τα παιδιά τους. Σήμερα όμως τα βλέπω με άλλη ματιά.

6.Όταν επισκέπτομαι την Αργολίδα μου αφήνει κάθε φορά μια αίσθηση πολιτισμού και έντονης ιστορίας. Εσείς που κατάγεστε από την Αργολίδα, πως εξηγείτε την έντονη σχέση του τόπου με τον πολιτισμό, τις τέχνες και τα γράμματα;

Υπήρξε η πρώτη πρωτεύουσα της Ελλάδος με αποτέλεσμα να μαζέψει εκεί τους πρώτους διανοούμενους και να βοηθήσει πολλούς ανθρώπους να μάθουν γράμματα πιο νωρίς από την υπόλοιπη Ελλάδα. Επίσης η πληθώρα των αρχαιολογικών χώρων καθώς και τα πολιτιστικά δρώμενα που γίνονται όλα αυτά τα χρόνια. Εμείς στο Λυγουριό είχαμε την τύχη να είμαστε στο καφενείο του χωριού με το Χατζηδάκη και το Θεοδωράκη. Είχαμε την τύχη να μένουν στα σπίτια μας ηθοποιοί. Ερχόμενοι αυτοί οι άνθρωποι φτιάξαμε τα σπίτια μας γιατί θέλαμε να τα νοικιάσουμε. Αυτά έγιναν στο δικό μου το χωριό μόλις άρχισε να έρχεται κόσμος στην Επίδαυρο. Ο κόσμος αυτός ήταν άνθρωποι που μας προσέγγισαν, έτσι δημιουργήθηκαν οικογενειακοί δεσμοί, κουμπαριές, φιλίες. Στο Ναύπλιο πιστεύω ότι επέδρασε το ότι ήταν η πρώτη πρωτεύουσα της Ελλάδος, ήρθαν απέξω άνθρωποι οι οποίοι έφεραν πολιτισμό και τρίφτηκαν οι άνθρωποι του Ναυπλίου με ανθρώπους διαβασμένους.

7.Γνωρίζεται άλλους συγγραφείς της Αργολίδας; Αν ναι, έχετε κοινά στοιχεία;

Με έναν συγγραφέα που είναι στο χωριό, το Γιάννη το Σαρρή πιστεύω ότι έχουμε κοινά βιώματα και τα διηγήματά του έχουν αφετηρία ιστορίες του χωριού. Πιστεύω ότι ο Γιάννης(Σαρρής) είναι περισσότερο διηγηματογράφος. Εγώ γράφω πιο πολύ διαλόγους. Επίσης ο Καραμάνος απ' τα Καμποχώρια. Είχε γράψει παλιά το "Φωτογράφο του χωριού" το οποίο είχε γυριστεί για την ΕΤ. Επίσης ο Τερζάκης μου άρεσε πολύ σαν θεατρικός συγγραφέας που τον έβλεπα πολύ όταν ήμουν φοιτητής, μου άρεσαν οι ήρωες του. Είναι επηρεασμένος βαθιά από το Ναύπλιο και από τη μικροαστική συνήθεια των Ναυπλιωτών. Συγκεκριμένα το Άργος ήταν πολύ πιο ανεπτυγμένη οικονομικά πόλη. Την εποχή που εγώ ήμουν παιδί, τα λεφτά που είχε το Άργος δεν υπήρχαν στο Ναύπλιο. Παρά ταύτα οι Ναυπλιώτες είχαν μία πιο ελιτίστικη φινέτσα, μια ιδέα αρχοντιάς για τον εαυτό τους και πίστευαν ότι ήταν γεννημένοι για δημόσια αξιώματα. Συγκεκριμένα όταν χωριζόμασταν την ώρα της γυμναστικής για να παίξουμε μπάλα στο γυμνάσιο, οι ομάδες ήταν Ναυπλιώτες –Βλάχοι (Βλάχοι εννοείται είμαστε όλοι οι υπόλοιποι) και οι Ναυπλιώτισσες που τότε πίστευαν ότι είχαν όνομα και αρχοντικά, δεν παντρευόντουσαν αγρότες αλλά ήθελαν να παντρευτούν στρατιωτικούς και ανώτερους διοικητικούς υπάλληλους προηγούνταν τα αξιώματα του χρήματος.

8. Είστε συγγραφέας μυθιστορημάτων και συγγραφέας θεατρικών έργων. Τι από τα δύο θα χαρακτηρίζατε τον εαυτό σας;

Πιστεύω ότι είμαι θεατρικός συγγραφέας, κατά ανάγκη βρέθηκα να είμαι σεναριογράφος. Τώρα είμαι και μυθιστοριογράφος.

9.Πότε ξεκινάει η ιδέα της συγγραφής και τι είναι αυτό που σας ενέπνευσε να γράψετε το πρώτο σας έργο.

Η πρώτη μου ενασχόληση ήταν μια προσπάθεια που έκανα στο να κάνω μια ελεύθερη μετάφραση της *Αντιγόνης* στο σχολείο. Όταν λοιπόν κάναμε *Αντιγόνη* έπαιρνα τη μετάφραση, όχι το αρχαίο κείμενο της *Αντιγόνης* γιατί ήμουν κακός στα αρχαία, και έκανα λογοτεχνική μετάφραση δηλαδή μετάφραση για να παιχτεί στη Επίδαυρο. Είχα μια ευχέρεια του να κάνω και έμμετρο λόγο. Ότι κάναμε κάθε μέρα, εγώ πρώτα θα το έκανα έμμετρο λόγο και μετά θα ασχολιόμουν με κάτι παραπάνω στο σχολείο. Όλα αυτά στην έκτη τάξη γιατί μέχρι την έκτη τάξη εγώ δεινοπαθούσα να γράψω μια σελίδα έκθεση. Η θεατρική συγγραφή μου έβγαινε πολύ εύκολα σε βαθμό που ο γυμνασιάρχης, επειδή κάναμε περισσότερο τα πραγματολογικά στοιχεία αφού ήμασταν και πρακτικό, με σήκωνε κάθε μέρα να λέω το νόημα. Όποιος άλλος και να το έλεγε στο τέλος θα σήκωνε εμένα συμπληρωματικά. Εγώ είχα μια ευχέρεια επειδή έκανα ελεύθερη μετάφραση και έβγαινα επάνω και έκανα θεατρική απαγγελία. Όταν όμως ήρθε ο Φλεβάρης και γράψαμε γραπτά για το πρώτο εξάμηνο, μπήκε μέσα και με μια κόλα στο χέρι μου λέει: «και εσύ βρε Γκάτζιο που σου είχα βάλει 14 μου έγραψες για 7;». εγώ δεν είχα πάρει ποτέ δεκατέσσερα στα αρχαία. Τον είχα βγάλει επτά μονάδες διαφορά γιατί του είχα γράψει μια ελεύθερη μετάφραση. Μετά σαν φοιτητής ένιωσα την ανάγκη να γράψω το πρώτο μου έργο. Όσο για την αφορμή, ψάχνω και εγώ μέσα μου πολλές φορές για να δω τι είναι αυτή η αφορμή που με κάνει να γράφω. Δεν έχω να δώσω απάντηση. Ήταν μια εσωτερική μου ανάγκη. Όπως μια εσωτερική μου ανάγκη ήταν και ο λόγος που έκανα τα παιδιά μου.. Το πρώτο μου έργο ήταν *“Του διαβόλου οι καλογέροι”* και *“Η Μάρω απ’το Πανοχώρι”*, τα οποία είναι θεατρικά. Τα έδινα στους ηθοποιούς που έρχονταν στο χωριό και μου έλεγαν τις παρατηρήσεις τους. Σιγά- σιγά άρχισα να γράφω διάφορα έργα.

10.Οι ιστορίες που περιλαμβάνονται στα έργα σας αναφέρονται αποκλειστικά σε μυθιστορηματικά γεγονότα ή εμπεριέχουν και βιωματικά στοιχεία;

Στις ιστορίες ένα 20% είναι βιωματικό, δικό μου ή ανθρώπων που μου τα διηγήθηκαν και έχω τη δυνατότητα να ταυτιστώ με αυτά τα γεγονότα. Έχω την ευχέρεια να ταυτίζομαι, μπορεί να γράφω και να κλαίω. Ταυτίζομαι τόσο πολύ με τον ήρωα ή μπορεί να ακούσω την ιστορία ενός ανθρώπου και να ταυτιστώ τόσο πολύ που να τον νιώσω και να κλάψω. Ή να δω ένα παιδί που κλαίει τον πεθαμένο πατέρα του και να ταυτιστώ με αυτό το παιδί και να νιώσω πως νιώθει εκείνη την στιγμή. Από παιδί είχα αυτή τη δυνατότητα. Η ανάγκη μου να το βγάλω δεν ξέρω γιατί έρχεται.

11. Πρώτο βιβλίο από τις εκδόσεις «Δωδώνη», "Το τμήμα του μπροστάρη" και αφιερωμένο στους «Άγνωστους, στους Άσημους, στους Τελευταίους». Ποιο τελικά είναι το τμήμα του μπροστάρη;

Το τμήμα του μπροστάρη είναι ο ευνουχισμός του, είναι η θυσία την οποία υφίσταται κάποιος εκουσίως ή ακουσίως για να διακριθεί ή για να τον αναδείξει το σύστημα μπροστά. Γι αυτό και στη φωτογραφία που έχω στο εξώφυλλο του βιβλίου, είναι ένας άνθρωπος, γεμάτος αξιώματα αλλά χωρίς προσωπικότητα, ισοπεδωμένος και στις σχέσεις του και στις φιλίες του και στην προσωπική του ζωή πολλές φορές. Τα έχει ισοπεδώσει όλα για να ανέβει ψηλά. Επειδή, ο πιο πάνω προτιμάει τον πιο κάτω του να είναι ευνούχος για να τον έχει του χεριού του, πιθανόν και αυτός θα θέλει τον πιο κάτω του ευνούχο και αυτό συνεχίζεται. Όπως στο στρατό βασανίζουν το λοχία για να μπορεί μετά και αυτός να βασανίζει τους άλλους γιατί αν δεν τον βασανίσουν όταν τον πάνε για λοχία δεν θα μπορεί να κάνει καψώνια. Η διαδικασία είναι δοκιμασμένη. Έτσι και ο τσοπάνης, άμα ο τράγος έχει το νου του να ψάξει να βρει ερωμένες κατσίκες δεν ακούει τίποτα εκείνη την ώρα, είναι φευγάτος, είναι τρελαμένος. Ενώ άμα είναι ευνούχος είναι ελεγχόμενος. Γιατί εάν κάνεις έναν συμβιβασμό, δύο συμβιβασμούς, τρεις, μετά δεν έχεις κανένα πρόβλημα να κάνεις οτιδήποτε. Καλό είναι να μην το ξεκινήσεις στη ζωή.

12. Ζούμε σε μια εποχή κρίσης. Πόσο επίκαιρη είναι η ιστορία του ήρωα σας του Μπάλιου του μπροστάρη; Ποιος πιστεύεται ότι είναι ο ρόλος του μπροστάρη σε κάθε εποχή και ιδιαίτερα στη σημερινή εποχή;

Ο μπροστάρης πάντα χρειάζεται σε μια κοινωνία, πάντα είναι αυτός που γράφει την ιστορία σε μια κοινωνία. Αλλά πραγματικός μπροστάρης, ο διακεκριμένος για τα προσόντα και τις αρετές του, όχι ο κατασκευασμένος μπροστάρης, όχι ο μπροστάρης που κατασκευάζουν κάποιοι άλλοι για να μας βάλουν μπροστά. Είναι κάποιος, ο οποίος το έχει μέσα του να είναι ηγετική φυσιογνωμία, δεν μπορούν όλοι οι άνθρωποι να είναι ηγετικές φυσιογνωμίες και να είναι μπροστάρηδες. Να είναι αποφασισμένος πρώτος για τη θυσία όπως ο Μέγας Αλέξανδρος που ήταν διατιθιμένος να πεθάνει και αυτός. Όχι στο: «Ή όλοι να δοξαστούμε ή όλοι να πεθάνετε. Εγώ να ζήσω». Ο μπροστάρης ο οποίος έχει σα στόχο πώς να επιβιώσει ο ίδιος, δε νομίζω ότι είναι μπροστάρης. Επίσης δεν είναι μπροστάρης αυτός που πολλές φορές ετοιμάζουν το σύστημα ή κάποια συμφέροντα. Δυστυχώς όμως έτσι γίνεται και στην πολιτική ηγεσία και στη θρησκευτική ηγεσία και πολλές φορές στην πνευματική ηγεσία, τουλάχιστον εδώ στην Ελλάδα.

13. Στο τέλος του έργου σας "Το τίμημα του μπροστάρη" ο ήρωας σας στο τέλος σκίζει τη σελίδα με τον συγγραφέα. Πείτε μου γι' αυτό.

Θα σου διαβάσω:

«Ο Στρατής, μπαίνοντας μέσα, πέταξε το πανωφόρι του και έτρεξε στη φωτιά. Τα πουρνάρια είχανε σβήσει κι είχαν απομείνει δαυλιά με μπόλικο κάρβουνο στην άκρη. Τα ξανάσπρωξε, το ένα κοντά στο άλλο, τους έτριψε το κάρβουνο και βάλθηκε φυσώντας τα, να τα κάνει να λαμπαδιάσουν. Προς στιγμή σκέφτηκε, πως βάζοντας ένα χαρτί, θα λαμπάδιαζαν γρηγορότερα. Τα μάτια του πέσανε στο βιβλίο. Το άρπαξε στα χέρια του, μα τη τελευταία στιγμή δείλιασε κι έμεινε διστακτικός να το κρατά και να κοιτάζει. Τι διάβολο; σκεφτότανε. Θα λευτερωθώ μέσα από δαύτο να κόψω το σχοινί, για θα μερώσω για να σκύβω το κεφάλι; Έξω η βροχή συνέχιζε μονότονα να χτυπά στα τσίγκινα ξεστέγια του σπιτιού και πέρα από τα καλύβια ερχόταν ο απόηχος από κάτι βλαστήμιες του γέρο- Διάκου που χούγιαζε τις μανάρες του να μπούνε στο μαντρί τους. Τα πουρνάρια στο τζάκι δεν έλεγαν ακόμη να φουντώσουν. Αποφασιστικά τότε ο Στρατής, τράβηξε την πρώτη σελίδα μετά το εξώφυλλο που ήταν άγραφη και την έκοψε. **Άθελά** του όμως, ξήλωσε μαζί της και τη δεύτερη, που είχε λίγα λόγια του συγγραφέα για το βιβλίο του. Χωρίς πολλούς δισταγμούς, τις πέταξε και τις δύο ανάμεσα στα πυρωμένα δαυλιά και κείνα, λαμπάδιασαν μονομιάς».

Κατά τη γνώμη μου υπάρχουν καλά και κακά βιβλία. Βιβλία που μπορεί να σε ελευθερώσουν και να σε κάνουν επαναστάτη και άλλα που μπορεί να σε κάνουν υπάκουο και να σε οδηγήσουν στην υποτέλεια και τον συμβιβασμό. Σημασία δεν έχουν οι προθέσεις του συγγραφέα ή ο ίδιος ο συγγραφέας αλλά το τι έχει να πει το βιβλίο από μόνο του στον αναγνώστη.

14. Ασχολείστε με τη συγγραφή θεατρικών έργων. Έχετε λάβει 2 βραβεία και έναν έπαινο σε πανελλήνιους θεατρικούς διαγωνισμούς του Υπουργείου Πολιτισμού με τα έργα σας; «Ο Γυρισμός του λοχία» το 1983, «Ο Διορισμός» το 1981 και το «Σρατιωτικό γιατρέιο». Θέλετε να μου μιλήσετε για αυτήν την εμπειρία σας καθώς επίσης και για το μήνυμα που θέλετε να περάσετε στο κοινό σας με αυτά τα έργα σας;

Ένας συγγραφέας, κατά τη γνώμη μου, δε δοξάζεται με βραβεία. Ένας συγγραφέας δοξάζεται και νιώθει χαρά όταν δει τα έργα του παιγμένα πάνω στα σανίδια και βλέπει τον κόσμο από κάτω ή να του αρέσουν ή να μην του αρέσουν. Ένα θεατρικό έργο δεν ολοκληρώνεται με ένα θεατρικό βραβείο ή με μια ανάγνωση. Ένα θεατρικό έργο ζωντανεύει πάνω στη σκηνή, όταν το ενσαρκώνουν ηθοποιοί. Αυτός είναι ένας λόγος που δεν έχω καθίσει να εκδώσω τα θεατρικά μου έργα σε βιβλία. Αναμφίβολα είναι μια ικανοποίηση για τον συγγραφέα ένα βραβείο αλλά όταν βλέπεις, ενώ έχεις πάρει ένα βραβείο, και δεν ανεβαίνει το έργο σου, είναι συγχρόνως και μια μεγάλη απογοήτευση. Αν δεν έχει πάρει βραβείο το έργο σου λες ότι μπορεί να είναι και κακό, μπορεί να μην αξίζει, μπορεί να το βλέπω σαν παιδί μου, σαν την κουκουβάγια το παιδί της και να νομίζω ότι είναι κάτι σημαντικό. Δεν παύουν οι κρίσεις των κριτών να είναι υποκειμενικές, αναμφίβολα υπάρχουν έργα τα οποία δεν τους έδωσαν σημασία και μετά από χρόνια αυτά έγιναν μεγάλες επιτυχίες. Από τη στιγμή όμως που σου λένε πέντε άνθρωποι ότι αξίζει αυτό το έργο σου και το πας στο Εθνικό Θέατρο και δεν κάθονται να το διαβάσουν να σου πουν ότι το διάβασαν και δεν τους αρέσει αλλά δεν σου απαντούν καθόλου, είναι μια απογοήτευση. Διπλή απογοήτευση όταν έχεις πάρει βραβείο γιατί αν το πας και δεν έχει πάρει λες ότι μπορεί να μην αξίζει τίποτα. Με το "Γυρισμό του λοχία" το μήνυμα που θέλω να δώσω είναι ότι κανείς δεν μπορεί να θέλει το καλό μας χωρίς εμάς. Μπορεί να το θέλει το καλό μας, και ο πατέρας μας που μας αγαπάει θέλει το καλό μας, αλλά χωρίς τη συναίνεσή μας δε νομίζω ότι δικαιούται να κάνει αυτό το οποίο πιστεύει ότι είναι για το καλό μας. Πολύ περισσότερο όταν είναι να χρησιμοποιήσει φασιστικές μεθόδους. Εγώ το πραγματεύομαι σε οικογενειακό επίπεδο αλλά και σε εθνικό και σε ευρωπαϊκό επίπεδο ισχύει, αν θέλεις. Μας έβαλαν στην Ε.Ο.Κ. χωρίς να ρωτηθούμε καθόλου. Μπορεί ο Καραμανλής να πίστευε ότι θα πάμε καλά. Δεν πήγαμε καλά. Γιατί; Γιατί δεν το θέλαμε εμείς. Γιατί δεν είμαστε έτοιμοι να πάμε καλά. Ίσως να ήμασταν καλύτερα αυτή τη στιγμή, εκτός αν υπήρχε η συναίνεσή μας, τουλάχιστον θα λέγαμε: «κομμάτια να γίνει, το αποφασίσαμε και εμείς». Ο "Διορισμός" είναι αυτό το απωθημένο του Έλληνα να γίνει δημόσιος υπάλληλος. Η γη και η χειρονακτική εργασία δεν του προσέφεραν αυτά που ήθελε. Ήταν ταυτισμένες με τη φτώχεια και την απαξίωση και κατά συνέπεια η καταξίωση ήταν στο κουστούμι, στη γραβάτα, στα καθαρά χέρια και κυρίως στην τεμπελιά και σε μία ασφάλεια που παρείχε το δημοσιονομικό κράτος. Αυτό φυσικά εξέθρεψε και το πελατειακό κράτος.

15. Έχετε ολοκληρώσει τη συγγραφή του δεύτερου μυθιστορημάτος σας "Εγώ δεν θα τους συγχωρούσα ποτέ". Εσείς ποιους και γιατί δεν θα συγχωρούσατε ποτέ;

Εγώ δεν θα συγχωρούσα ποτέ αυτούς που με πλήγωσαν στην παιδική μου ηλικία. Μεγάλος και εγώ πληγώνω και εγώ πληγώνομαι. Μεγάλος είμαι σε μια θέση να κατανοήσω αυτούς που με πλήγωσαν γιατί μπορεί να είχαν δίκιο και μπορεί να ήταν οι συνθήκες έτσι που έπρεπε να με πληγώσουν. Μικρός δεν κατανόησα γιατί με πλήγωσαν. Πιστεύω ότι ένα παιδί είναι σαν το βλαστάρι το οποίο αν το πληγώνεις όταν πρωτοβλαστάνει τότε αυτό στη συνέχεια θα πάει στραβά σαν δέντρο, αυτή την πληγή θα την κουβαλάει σε όλη του τη ζωή, θα φαίνεται αυτό το σημάδι στο δέντρο. Αντίθετα σε ένα μεγάλο δέντρο αν κόψεις ένα κλαδί δεν του στοιχίζει και τίποτα. Εγώ προσωπικά δεν έχω ιδιαίτερα ψυχικά τραύματα αλλά κατάλαβα παιδιά όπως στην ιστορία που είπα πιο πριν με το μεθυσμένο. Εγώ βλέπω αυτά τα παιδιά και λέω: «Για φαντάσου, σε αυτήν την παιδική και τρυφερή ηλικία να πετούν στάχτη στον πατέρα σου και να σε παίρνει και εσένα». Αυτό το παιδί δεν θα συγχωρήσει ποτέ αυτό το πράγμα. Δεν θα μπορέσει να καταλάβει το άλλο παιδί που του το έκανε. Το άλλο παιδί το έκανε ασυνείδητα και από βλακεία. Το παιδί όμως που το υπαίστει δεν θα ξεπεράσει την πληγή.

16. Επίσης, έχετε ολοκληρώσει τη συγγραφή του έργου "Η εποχή των μαιμών" το οποίο είναι τέσσερα παραμύθια για μεγάλους και ένα ποίημα. Ποια μηνύματα θέλετε να περάσετε τους αναγνώστες με τη συγγραφή παραμυθιών για μεγάλους;

Εγώ και το μυθιστόρημα παραμύθι το θεωρώ. Το μήνυμα είναι ότι οι κοινωνίες κάποια εποχή ήταν πολύ σκληρές και πολύ άγριες. Είχαν ανάγκη να δημιουργήσουν μαιμούς, ανθρώπους- μαιμούς για να σκοτώσουν την πλήξη τους και την ανία τους με αποτέλεσμα πολλές φορές να δημιουργούν γύρω τους δράματα.

17. Πως συλλαμβάνεται την ιδέα της συγγραφής ενός βιβλίου ή θεατρικού έργου και ποια είναι η διαδικασία που ακολουθείτε;

Εγώ δεν είμαι επαγγελματίας συγγραφέας και ούτε τεχνοκράτης συγγραφέας. Δε δουλεύω με αυτή την έννοια. Απλώς ξεκινάω από μια μικρή ιστορία που με συγκίνησε και από εκεί και πέρα οι ήρωες μου πάνε όπως παίζουν πάνω στη σκηνή. Ουσιαστικά τα μυθιστορήματά μου είναι διάλογοι και θα τα έλεγα μυθιστοριοποιημένα θεατρικά έργα. Όταν ξεκινάω ένα έργο δεν ξέρω και εγώ πως θα καταλήξει. Αυτό είναι το δύσκολο, με δυσκολεύει και εμένα πολλές φορές, φτάνω σε αδιέξοδα. Τι θα γίνει παρακάτω; Τι έκανε αυτός και πως θα συμπεριφερόταν αυτός; Αναγκάζομαι να μπαίνω εγώ στη θέση του κάθε ήρωα δηλαδή τι θα έκανα εγώ και έτσι προχωράει η ιστορία. Στο τέλος πιστεύω ότι τις περισσότερες φορές καταλήγει καλά για το μυθιστόρημα. Εγώ δεν ξέρω ποτέ από την αρχή που θα καταλήξει η ιστορία. Αυτό θα έλεγα ότι είναι ένα μειονέκτημα για έναν επαγγελματία συγγραφέα όταν θα θέλει να τελειώσει το βιβλίο του σε 3 μήνες, σε 5 μήνες. Εγώ έχω πράγματα από χρόνια που δεν τα έχω τελειώσει και πράγματα που τα έχω τελειώσει σε μια εβδομάδα.

18. Πιστεύετε ότι η συγγραφή μπορεί να αποτελέσει κύριο επάγγελμα; Αν ναι, υπό ποιες προϋποθέσεις;

Ναι, για κάποιους που έχουν τη δυνατότητα να προωθήσουν τα έργα τους και να έχουν κάνει κάποιο όνομα πιστεύω ότι βγάζουν αρκετά χρήματα για να ζουν αξιοπρεπώς. Από εκεί και πέρα, δεν παύει να είναι ένα ανασφαλές επάγγελμα, το οποίο εγώ έχοντας την οδοντιατρική δεν το επέλεξα για να πω ότι θα ζήσω από αυτό. Τα λεφτά τα οποία παίρνεις όταν κάνεις δουλειές για την τηλεόραση και για το θέατρο είναι καλά σε σχέση με το αυτά που πληρώνονται άλλοι άνθρωποι από άλλα επαγγέλματα στην Ελλάδα. Αλλά είναι και η ανασφάλεια, δεν είναι σίγουρο και δεν ξέρεις αν είσαι σε θέση να το κάνεις, αν έχεις έμπνευση, εκτός αν κάποιοι έχουν τη δυνατότητα να δουλεύουν τεχνοκρατικά δηλαδή με τη λογική του συνθεσάιζερ που κάνει μουσική. Είναι κάποιοι άνθρωποι, οι οποίοι μπορούν και δουλεύουν τεχνοκρατικά. Θα πάρεις και θα φτιάξεις ένα σίριαλ που θα έχει μέσα αυτά τα στοιχεία, αυτούς τους χαρακτήρες, τόσο δράμα, τόσο γέλιο. Εγώ δεν μπορώ. Αλλά και αυτοί είναι μέσα στην ανασφάλεια γιατί δεν είναι όπως είναι το επάγγελμα την ιατρικής, της οδοντιατρικής. Εγώ έμαθα το επάγγελμα της οδοντιατρικής και μπορώ να το ασκώ μέχρι τα τέλη του βίου μου γιατί έμαθα την τεχνογνωσία του. Για τη συγγραφή ενός έργου δεν πιστεύω ότι αρκεί μόνο η τεχνογνωσία.

19. Θεατρικά σας έργα έχουν μεταφερθεί στο θεατρικό σανίδι και στην τηλεόραση. Θέλετε να μου μιλήσετε γι' αυτό;

Στο θεατρικό σανίδι έχει παιχτεί ένα έργο, από έναν θίασο στο Λυγουριό, το *“Γραφείο συνοικεσίων: Η επαφή”*, μια κωμωδία. Είναι καθαρά μια φαρσοκωμωδία, την οποία έγραψα στην προσπάθειά μου να κάνω και ελαφρά έργα για να μπορέσω να διεισδύσω στο χώρο, για να δω τα έργα μου να παίζονται. Το άλλο είναι το *“Πέντε λεπτά διάσημος”*, όπου είχα γράψει τρία μονόπρακτα τα οποία μπορώ να πω ότι δούλεψα και λίγο κατά παραγγελία. Έκαναν τότε μια παράσταση για νέους συγγραφείς και ήθελα να συμμετάσχω. Στην ΕΤ, *“Ο Διορισμός”* έχει γίνει τηλεταινία και μετά ήταν το *“Κάμπινγκ”*. Το *“Κάμπινγκ”* ήταν μια έμπνευση του ήρωα του Μήτσου. Τον είχα βιώσει αυτόν το Μήτσο γιατί γνώριζα αρκετά τσοπανόπουλα. Επειδή είχαμε κτήματα και τα νοικιάζαμε, είχα αρκετές επαφές με αυτούς τους ανθρώπους οι οποίοι ήταν κατά κανόνα αγροίκοι και ζούσαν στην ερημιά. Δεν μπορούσα να βρω κανέναν άνθρωπο να το κάνει έστω τηλεταινία, οι οποίες τότε ήταν της μόδας. Οι άνθρωποι που έκαναν τηλεταινίες έλεγαν ότι είναι ποιοτικό, προς τιμήν τους, ενώ κάποιοι άλλοι μου έλεγαν ότι δεν είναι εμπορικό και δεν έχει ενδιαφέρον για το κοινό. Μια ευτυχής συγκυρία με το Νίκο Καλογερόπουλο που το διάβασε και του άρεσε πολύ (ούτε αυτός στην αρχή δεν μπορούσε να το κάνει ταινία), έτυχε όμως να έχουν κάνει μια καλή δουλειά στην ΕΡΤ και τους ζητούσαν και δεύτερη. Τότε μου λένε: «αυτό πως μπορούμε να το κάνουμε σίριαλ;». Ξεκινήσαμε γράφοντας και παίζοντας, με έφτιαχναν αυτοί και με κουντίζανε και μέσα σε τέσσερις μήνες τους έγραψα 13 επεισόδια. Έκατσα όλον τον Αύγουστο στις διακοπές μου και έγραφα. Έχει παιχτεί 15 με 20 φορές και συνεχίζει να παίζεται κάθε καλοκαίρι. Παρόλα αυτά όσες φορές πήγα στην ΕΤ δε με ξέρανε. Η επιβράβευση φέρνει συγχρόνως και την απογοήτευση στην Ελλάδα. Πάρε για παράδειγμα όλους τους ηθοποιούς που έχουν πάρει πρώτα βραβεία στη Θεσσαλονίκη. Πήραν το πρώτο βραβείο και μετά χάθηκαν. Πολλοί καλλιτέχνες ή συνθέτες που βραβεύονται, μετά τους τρώει η μαρμάγκα. Είναι σα να έχεις ένα καλό κρασί. Τα καλύτερα κρασιά δεν κυκλοφορούν στις μεγάλες βιομηχανίες αλλά στα υπόγεια κάποιων μικροκατασκευαστών. Αν δεν υπάρχει το ράφι του σουπέρ μάρκετ να το βάλεις πάνω για να το δει το κοινό ή να το διαφημίσεις στην τηλεόραση, το τρώει το σκοτάδι. Πάρε ένα πραγματικό λουλούδι και βάλτο σε ένα ποτήρι νερό, δεν θα το προσέξει κανείς. Άμα το βάλεις σε ένα κινέζικο βάζο όλοι θα το κοιτάζουν. Έτσι είναι πολλές φορές τα καλλιτεχνικά έργα. Επίσης είχα γράψει για τον ΑΝΤ μια σειρά, ήταν το *“Δεν είμαστε καλά”*. Αυτό είναι ένα έργο, το οποίο δεν θέλω να το θυμάμαι και πολύ. Θα σου πω γιατί. Γιατί εγώ αδυνατώ να γράφω κατά παραγγελία. Το *“κάμπινγκ”* το κάναμε στην ΕΤ. Η ΕΤ μας άφησε τελείως ελεύθερα. Αφού έγραψα το έργο, βρήκαμε τους ηθοποιούς που θα το υπηρετήσουν. Ο Καλογερόπουλος που είχε τον πρωταγωνιστικό ρόλο και άλλοι 2-3 συναντιόμασταν κάθε βράδυ στο σπίτι του Νίκου(Καλογερόπουλου) και έγραφα τα επεισόδια. Δε χρειάστηκε να κάνουμε καμιά τροποποίηση, πήγαιναν όλα ρολόι, τους άρεσε το σενάριο, τους άρεσα και εγώ. Στα ιδιωτικά κανάλια

έχουν μια άλλη νοοτροπία. Έχουν συγκεκριμένο ηθοποιό που θα παίξει, ο οποίος βγαίνει και λέει τα δικά του αφού πιστεύει ότι έχει κάποια συγκεκριμένα ατού και τσαλίμια που κάνει. Ένας ηθοποιός που έχει ένα στάνταρ στυλ, ότι και να του γράψεις, θα βγάλει αυτό το στυλ πάνω στη σκηνή. Τα ιδιωτικά κανάλια ξεκινάνε όχι με τη λογική του ενός καλού σεναρίου που είναι η πρώτη ύλη αλλά με τρεις καλούς ηθοποιούς. Πρώτα επιλέγουν τον ηθοποιό γιατί αυτός έχει κοινό που τον παρακολουθεί και μετά ένα κείμενο το οποίο πρέπει να υπηρετεί τον ηθοποιό. Πήραν αυτό που είχα γράψει, το πετσόκοψαν και τελικά βγήκε ένα τελείως διαφορετικό πράγμα από αυτό που εγώ αρχικά είχα κάνει και το οποίο δεν άρεσε. Σαν τελικό αποτέλεσμα δεν είχε απήχηση.

20. Θα θέλατε να μου πείτε αγαπημένους σας συγγραφείς;

Από ξένους, αυτός που με τρελαίνει είναι ο Ιταλός Εντουάρντο Ντε Φιλίππο. Επίσης μου αρέσει ο Ντάριο Φο. Από Έλληνες ο Αριστοφάνης κατά κόρον. Επίσης μου αρέσει ο Καμπανέλης, ο Σκούρτης, ο Δημήτρης Κεχαΐδης. Ο Μουρσελάς μ' αρέσει πολύ. Επίσης ο Τσίρος, όπου είδα τελευταία ένα έργο του, είναι καινούργιος συγγραφέας.

21. Αν σας έλεγα να μου πείτε τα κορυφαία έργα όλων των εποχών;

Δε νομίζω ότι είμαι σε θέση να δώσω μια τέτοια απάντηση. Απ' όσα έχω δει(μιλάω για θεατρικά έργα) εκτός από τις Αρχαίες Ελληνικές τραγωδίες και κωμωδίες, ένα έργο που με φτιάχνει είναι "Οι Εκατομμυριούχοι της Νάπολης" του Εντουάρντο Ντε Φιλίππο. Κι αυτό γιατί με κάνει να γελάω και να κλαίω συγχρόνως.

22. Τι θα έλεγε το κοινό σας για τον κ. Κωνσταντίνο Γκάτζιο;

Θα σου διαβάσω αυτό που είχα γράψει στο πρώτο έργο μου που παίχτηκε και αυτό θα γράφω σε όλα τα έργα μου: «Συνηθίζεται ο συγγραφέας να γράφει ένα κατατοπιστικό σημείωμα για τους θεατές. Κάτι τέτοιο δεν πρόκειται να γίνει. Ένα έργο αν έχει να πει κάτι από μόνο του στο θεατή, δεν έχει ανάγκη συστατικών και διευκρινιστικών σημειωμάτων του δημιουργού του. Αν πάλι δεν έχει να πει από μόνο του τίποτα, τι σημασία μπορεί να έχουν οι προθέσεις του συγγραφέα και οι διευκρινήσεις του για τη σκοπιμότητα του έργου. Τελειώνω πιστεύοντας ότι η κρίση γύρω από την αξία ενός έργου είναι περισσότερο υποκειμενικές και λιγότερο αντικειμενικές. Από τη στιγμή λοιπόν που το έργο ανεβαίνει για εσάς, κριτές θα είστε εσείς, όλοι μαζί και ο καθένας χωριστά. Αν διαφωνήσετε για τις καλές ή κακές πλευρές του είναι το φυσιολογικό. Το ανησυχητικό θα είναι αν όλοι συμφωνήσετε. Ότι και να πουν οι αναγνώστες μου... καθένας από σκοπιά του ίσως έχει δίκιο.

23. Θα ήθελα να σας ευχαριστήσω για τη συνέντευξη που μου παραχωρήσατε. Να σας ευχηθώ καλή συνέχεια στο συγγραφικό σας έργο. Κλείνοντας θα ήθελα να μου πείτε τι σημαίνει για εσάς έμπνευση.

Να είσαι καλά. Όσο περνάνε τα χρόνια, έμπνευση πιστεύω ότι είναι μια εσωτερική ανάγκη. Από εκεί και πέρα αυτή η εσωτερική ανάγκη η δική μου δημιουργείτε όταν δεν έχω άλλη διέξοδο. Όταν έχω ευχάριστα πράγματα να κάνω όπως να πάω για ψάρεμα ή να πάω ταξίδια, δεν γράφω. Γράφω τις κακές στιγμές μου, τις κλειστές μου. Μου έρχονται αναμνήσεις από το παρελθόν, την παιδική μου ηλικία και κάθομαι και γράφω. Είναι ένα σύννεφο που για να εκτονωθεί ζητάει να γίνει βροχή.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Πρόκειται για έναν ευαίσθητο αλλά και ευαισθητοποιημένο άνθρωπο απέναντι σε «αδύναμα» άτομα, στα παιδιά αλλά και σε άτομα που μπορεί να μην έχουν τις ικανότητες και τις δυνατότητες που κάποιοι άλλοι μπορεί να έχουν. Μέσα από τα έργα του κ. Γκάτζιου φαίνεται ότι τον απασχολούν ιδιαίτερα οι πληγές και τα σημάδια που αφήνουν στις ψυχές των παιδιών τα άσχημα γεγονότα και οι δυσάρεστες καταστάσεις που μπορεί να έχουν συμβεί στη ζωή τους. Θέλω να κλείσω την προσωπική μου άποψη για το κ. Κωνσταντίνο Γκάτζιο με ένα ποίημα του ίδιου το οποίο περιλαμβάνεται στο βιβλίο του *“ Η εποχή των μάλιμων ”* ένα έργο του οποίου η συγγραφή έχει ολοκληρωθεί αλλά το έργο δεν έχει εκδοθεί ακόμη:

ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ

Ο Πλάστης και ο Δημιουργός σου ο Πάνσοφος
π’ άλλοι θεό τον λένε και λύνουνε το πρόβλημά τους
κι άλλοι τον ψάχνουνε σε συγκυρίες και σοφές
της φύσης και του χρόνου επιλογές...
(Μα σένα μη σε νοιάζει.. μη το ψάχνεις
απάντηση χιλιάδες χρόνια τώρα δεν υπάρχει
μα κι αν εσύ νομίζεις πως την έχεις
χιλιάδες άλλοι... καθένας έχει και μια άλλη)
Έτσι η κουβέντα μας για να κυλίσει...
Ο Πλάστης λέμε και Δημιουργός σου (...απλά η μάνα σου)
μεγάλα και σοφά σου ‘δωκε δώρα.
Δώρα ανεκτίμητα που στο κορμί και την ψυχή σου
προικιό τα κουβαλάς από γεννησιμιού σου.
Και συ πασχίζεις με πράγματα κενά και ανώφελα
λούζοντας το κορμί και την ψυχή σου να δροσιστείς
και της πηγής της γάργαρης το δρόμο χάνεις
στ’ απείρου στροβιλίζοντας τα μονοπάτια.
Έτσι που κι αν ακόμα φτάσεις στην πηγή
μετά από λοξοδρόμισμα, γλυφό το νοιώθεις
το νερό, ζεστό σαν αλισίβα.
Και βλέποντας εκεί κάποιους από καιρό φτασμένους
(λίγους αλήθεια) να πίνουν να βουτούν και να δροσίζονται

και το νερό να μη χορταίνουν
αναρωτιέσαι ωχρός και κάθιδρος από τον τρόπο
(κι όλο μαζί ξωπίσω σου τα' ανθρώπινο κοπάδι)
αν τις αισθήσεις έχετε κι αν είσθε ακόμη ζωντανοί
έτσι που τόσο άβουλα λοξοδρομίζοντας απ' του προίκου
τη σπάτα
κι αναζητώντας τη χαρά στο άπειρο
ποτέ στ' ακόνι δεν περάσανε του λογισμού σας το λεπίδι
για να μπορεί να σφάζει το σκοτάδι
που σκόπιμα στο δρόμο σας απλώθηκε.

